

ÚSMEV

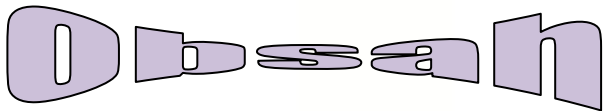

apríl-jún 2018

Beletrizovaný životopis patrí do útvarov umeleckého štýlu, nazývame ho aj literárnoumelecký. Využíva umelecké výrazové prostriedky, môže na rozdiel od administratívneho životopisu pracovať aj s fikciou a fantáziou. Využíva informačný a opisný sloh. postup. V poslednom tohtoročnom čísle nášho školského časopisu sa budeme venovať beletrizovaným životopisom Anči z Ľapákovcov, Maca Mlieča či životopisom našich žiakov. Dúfame, že Vás tieto príspevky pobavia a prajeme Vám príjemné prázdninové oddychovanie. Po prázdninách budeme všetci bohatší o skúsenosti z ničnerobenia, budeme nedočkavo čakať na prvé zvonenie, aby sme usilovnou prácou obohatili o nové vedomosti. To vyzerá ako úryvok z fantastickej literatúry. Ale napriek tomu, tešte sa na nás, my sa budeme na vás. Prázdninových zážitkov bude určite dosť. Všetkým želáme vydarené a zaslúžené prázdniny plné slnka, vody a krásnych zážitkov.

Dovidenia v septembri.

Redakčná rada

VIASNÁ TVORBA

- **Beletrizované životopisy**

INTERVIEW

- **10 otázok na...**

TAK TOTO SOM JA

(beletrizovaný životopis)

Jedného sychravého jesenného dňa do bánovskej nemocnice priletel bocian s malým dievčatkom. Presnejšie 18.9. 2001 podvečer. Toto dievčatko dostalo od svojich rodičov meno Bianka. Malo plavé vlasy a veľké modré oči. Všetci sa tešili z jej narodenia. Teda vlastne z môjho.

Moja cesta životom začala byť zaujímavejšia až po nástupe do materskej školy, kde som sa venovala rôznym aktivitám. Všetci si začali všímať, že mám rada hudbu, stále skáčem a prepletám nohami. Tak ma mamina prihlásila do tanečného súboru.

Materská škola uplynula ako voda a nastúpila som do prvého ročníka základnej školy. Tam ma šikovné pani učiteľky naučili písať, čítať a počítat. Vždy ma pred rodičmi pochválili, a tí na mňa boli pyšní.

V neskorších ročníkoch si všimli, že mám aj herecké sklony, tak ma prihlásili do divadelného krúžku, no tam mi to dlho nevydržalo. Popritom som chodievala aj na výtvarnú, spev a rôzne športy vrátane tanca.

Postupom času, keď som bola staršia a staršia, chodila som na druhý stupeň základnej školy a musela mať viac zodpovednosti, prestala som so všetkými aktivitami okrem tanca. Tam sa mi naopak začalo dariť. Chodievala som po rôznych súťažiach, ktoré sa mi darilo vyhrávať.

Zrazu prišiel deviaty ročník. Monitor, vyberanie si strednej školy. Ja som sa rozhodla pre SSOŠ pedagogickú v Topolčanoch. O chvíľu tu dokončím môj prvý rok. Medzi moje voľnočasové aktivity stále patrí už veľakrát spomínaný tanec, v ktorom sa snažím aj naďalej zdokonaľovať.

Ak sa podarí, tak po strednej škole by som chcela vyštudovať vysokú školu, stále sa venovať tancu, najlepšie v nejakom väčšom meste, ako napríklad Bratislava. Ale to ešte nikto nevie, kam ma vietor odfúkne.

Bianka Vondrová, 1. B

VOLÁM SA MACO MLIEČ (beletrizovaný životopis)

V jeden krásny slnečný deň, teda nebol moc slnečný, ale to je jedno, som sa narodil ja, Maco Mlieč. Keď ma mamička prvýkrát uvidela, usmiala sa na mňa. Otecko dúfal, že zo mňa vyrastie švárny šuhaj, vysoký ako jedľa, tehličky na bruchu, náušnica v uchu, no proste chlap po ktorom ženy túžia. No ja som taký nebol. Nevieť, či mám zlé gény, alebo prišli zlé sudičky, vôbec som nebol podľa otcových predstáv. Bol som špinavý, urastený, nahluchlý, oči som mal ako myšacie dierky, no proste katastrofa. Ale zas, keď ma bude žena ľúbiť, tak preto aký som povahovo. Lenže mňa žiadna nechcela.

Keď som dovŕšil osemnásť rokov, šiel som pracovať ku gazdovi. Bol som paholok pri koňoch. Pracujem za trochu jedla, ošatenie a môj milovaný tabak. Je to tak, ako to je.

Pri koňoch som bol vyše dvadsať rokov. Len raz som šiel po gazdu do mesta a zrazu veľká rana a ja som bol na zemi so zlomenou nohou. Pri koňoch som už nevládal, tak ma dali ku volom. Ale tak lepšie niečo, ako nič. No potom som už ani pri voloch nevládal. Cítil som v kostiach, že zubatá je nablízku.

Tak som sa pobral za gazdom vyrovnáť dlhy. Ale môj gazduško nenašiel dlh, ale preplatok. Dva groše. Videl, že ma ešte niečo trápi, tak sa ma spýtal, čo chcem. Poprosil som ho, nech ma pochová na cintoríne a nie za plotom jak nejakú prejdenú mačku. Gazda súhlasil. A tak, po dlhej ceste prišla zubatá a môj ošarpaný plamienok života zhasol.

Tak toto som ja

(beletrizovaný životopis)

Jedného dňa v Bánovciach nad Bebravou bola rodina, ktorá chcela nie jedno, ale dve deti. Mali dcéru Barborku. Dlho sa snažili o dieťa. Keď mala Barborka deväť rokov, konečne sa im to podarilo. Celý šťastní chceli vedieť, či to bude dievčatko alebo chlapec. Bol to rok 2002 a technológia nebola veľmi vyspelá, preto im doktori povedali, že to bude pravdepodobne chlapec. Rodičia Barborke nepovedali, že bude mať brata. Jeho meno malo byť Michal.

Po deviatich mesiacoch sa to narodilo. Dňa 18.04.2002 sa narodilo dievčatko. Tak to som bola ja. Nemali pripravené meno pre dievčatko, tak mi dali meno po sestričke, ktorá bola pri pôrode. A takto vzniklo moje meno Dagmar. Rodičia boli šťastní z ďalšieho dievčatka. Barborke povedali, že ma kúpili v Lidli a ona ako malé dievčatko tomu uverila.

Roky plynuli a ja som rástla. Do škôlky som chodila iba jeden rok do predškolskej triedy. V mojich šiestich rokoch som nastúpila do školy Jána Amosa Komenského do prvého ročníka k pani učiteľke Mgr. Dagmar Čikošovej. Odvtedy som mala pani učiteľku ako triednu štyri roky. Barborka chodila tiež na tú školu, no so mnou iba jeden rok, lebo keď ja som nastúpila do prvého ročníka, ona bola v deviatom. Prvý stupeň som zvládla super. Prišiel druhý stupeň. V piatom ročníku si nás prevzala pani učiteľka PaedDr. Oľga Vlčková. Na druhom stupni bolo dobre, no učitelia sa nás začali pýtať na stredné školy. Mala som veľa snov, no iba jeden bol najväčší, a to bolo učiť deti v škôlke. V deviatom ročníku som si dala prihlášku na SSOŠ pedagogickú v Topoľčanoch.

Po úspešne spravených skúškach som sa dostala na vysnívanú školu. Už som tu skoro rok a nemenila by som. Mám to tu veľmi rada a dúfam, že školu dokončím a maturita bude iba čerešničkou na torte. Tak toto som ja.

Tak toto som ja (beletrizovaný životopis)

Pred šestnástimi rokmi, presne 22.3., vraj v krásny chladný, ale slnečný deň, som prišla na svet. V bánovskej nemocnici som prvýkrát zazrela svetlo sveta. Nemocničnou chodbou sa šírila môj prenikavý plač. Moji rodičia aj celá moja rodina sa na mňa veľmi tešili a nevedeli sa dočkať, kým dievčatko menom Dominika príde na tento svet.

Podľa toho, čo moja mamina hovorí, som bola veľmi pekné a uplakané malé dievčatko. Ale ako sa vraví, nič netrvá večne. Každým dňom som viac a viac rástla, silnela a mala som väčšiu chuť objavovať nové veci. Postupom času som sa naučila chodiť a rozprávať. Až nastal ten čas príchodu do materskej školy. Spočiatku som veľmi plakávala, ale postupne som si zvykla. Našla som si tu veľmi dobrých priateľov i úžasné pani učiteľky. Aj keď sa mi v materskej škole páčilo, vždy som sa veľmi tešila domov. Toto obdobie ubehlo ako voda.

Ani som sa nenazdala a už zo mňa bola prváčka. Tak ako aj v materskej škole, aj tu som si musela zvyknúť. Moje dni hrania a oddychu sa zmenili na každodenné povinnosti..

Na prvom stupni som sa musela učiť čítať, písať a počítat. Tento prvý stupeň som zvládla so samými jednotkami. Druhý stupeň bol však o niečo náročnejší. Pribudli nám nové predmety a zmenili sa nám učitelia. Deviaty ročník bol asi najnáročnejší zo všetkých. Bol hlavne o príprave na monitor a prijímacie skúšky na strednú školu.

Monitor sa mi síce nepodaril presne podľa mojich predstáv, ale aj tak všetko nakoniec dopadlo dobre. Úspešne som prešla talentovými skúškami na SSOSP v Topolčanoch. Na strednú školu som sa veľmi tešila. Už po prvom mesiaci som vedela, že som sa rozhodla správne. Mám tu výborný kolektív. Aj keď som tu len necelý rok, už mám mnoho pekných zážitkov, medzi ktoré patria imatrikulácie a nezabudnuteľný lyžiarsky výcvik.

V živote mám mnoho želaní, snov a cieľov, ktoré by som chcela dosiahnuť. Najviac si ale želám, aby som úspešne vyštudovala strednú a vysokú školu. A samozrejme, aby som bola zdravá.

Dominika Gogová, 1. B

Volám sa Maco Mlieč

(beletrizovaný životopis)

Jeden krásny a upršaný deň, po dlhých pôrodných bolestiach mojej matky, som prvýkrát uzrel svetlo tohto sveta.

Rodičia zo mňa mali určite radosť. Celé noci som ich nenechal spávať. Myslím, že som bol celkom mrzuté dieťa, ale oni to prekvapivo zvládli a dostal som sa aj do školy. Učenie mi však veľmi nešlo. Prvým stupňom základnej školy som prešiel len s odretými ušami.

Raz sa mi v triede pošmyklo na vlhkej podlahe, pretože sme sa so spolužiakom naháňali. Vybil som si zub. Keby to bol hocijaký zub, ale tento bol rovno prvý vpredu a ja som vyzeral ako zápasník boxu, ktorý to schytil rovno do tváre. Trvalé následky? Rodičia nemali peniaze na nový zub, nakoľko zubári si priveľmi cenia svoju prácu. A tak som zostal štrbavý už navždy.

Druhý stupeň školy bol na tom ešte horšie. Hneď v šiestej triede som prepadol. Môj nový kolektív moju chybu krásy zobral príliš vážne. Vysmievali sa mi, až kým som neprepadol znova. A potom ešte párkrát.

Desať rokov som si teda odpykal na základnej škole. Dostal som sa len po ôsmy ročník. Znamenalo to, že o strednú sa už ani nemusím snažiť. Našiel som si prácu. Dojil som kravy môjmu susedovi. Plat som nemal bohvieaký, ale na kúsok jedla mi vždy postačil.

Ani som to nečakal, ale zostal som u susedových kráv až doteraz. Som síce hlúpy, škaredý a možno aj trochu smrdím, no takýto život mi vyhovuje. Zmieril som sa s tým, že už tu zostanem navždy a sám.

Hana Adamíková, 1. B

Volám sa Maco Mlieč (beletrizovaný životopis)

Moje meno je Maco Mlieč, avšak na základe môjho vzhľadu ma prezývajú aj Mliečnik.

Narodil som sa v malej dedine na strednom Slovensku do sedliackej rodiny ako jedináčik. Keď som mal 4 roky, tak som prišiel o môjho otca, ktorého napadla v lese divá sviňa. Veľmi si ho nepamätám, ale vraj bol pracovitý ako ja a nechýbal mu dobrý vzhľad, ktorý sa mi neušiel. Odvtedy som býval so svojou matkou, ktorá sa o mňa starostlivo starala, až pokiaľ ju nepostihla vážna choroba a povedala posledné zbohom, keď som mal len 19 rokov.

V detstve som mal veľa kamarátov vďaka mojim pozitívnym vlastnostiam a humoru, ale keď som si chcel nájsť ženu, už som také šťastie nemal, pretože sa mi dievčatá oblúkom vyhýbali kvôli môjmu biednemu vzhľadu. Preto som to vzdal a začal sa zanedbávať.

Začal som namiesto toho venovať väčšinu svojho času práci. Miloval som kone, tak som pri nich aj spával. Jeden deň som mal však s nimi nehodu. Splašili sa a utiekli preč. Skoro ma udupali, keď som sa snažil ich vrátiť späť, ale vyviazol som živý. Moja noha sa na tom ale podpísala, začal som krívať a odvtedy som už na tú nohu nikdy správne nedostúpil.

Začal som pracovať u bohatého gazdu, ktorý mi nedal za moju prácu ani jednu mincu, ale neprekážalo mi to, pretože namiesto toho ma živil, a to bolo všetko, čo som potreboval ku šťastiu a spokojnému životu.

Po rokoch boli vidieť na mne roky práce a častého fajčenia, bol som každým týždňom slabší a neustále som kašľal ako tuberák. Vedel som, že tu už dlho nepobudnem, povedal som môjmu pánovi svoje posledné želanie – vystrojiť mi pohreb a nepochovať ma pri plote ako samovrahov a tulákov.

Po mojom odchode do večného spánku naozaj moje želanie splnil. Vystrojil veľkolepý nádherný pohreb, kde boli aj ľudia, ktorých som nikdy nezaujímal, ale tak to asi bude, keď si živý, tak nikto na teba ani nepozrie, ale po smrti si zrazu najmilovanejší.

Viktória Hlaváčová, 1. A

VOLÁM SA MACO MLIEČ (beletrizovaný životopis)

Zleteli bociany z Tatier, tiahnu do malebnej dedinky na konci lesa. A tam som sa objavila ja. Anča Ťapáková. Jediná jedna žena v celom šírom dome. Všade navôkol bolo počuť môj plač, smiech.

Moje prvé narodeniny. Okolo domu boli samé ružové balóny. Bolo to nezvyčajné lebo u nás Ťapákovcov sa do toho dňa ženská ruka nepohla. Keďže mám super schopnosti, moje prvé narodeniny si veľmi dobre pamätám. Môj brat Paľo, najstarší so všetkých nás 16-tich, mi daroval kuchársku zásteru. Bolo to nezvyčajné na prvé narodeniny, ale chlapi sú chlapi. Pomaly, ale isto sa predierame do môjho skutočného vnútra. Mala som 10 rokov. Bol to môj najhorší rok.

V tomto desiatom, môjho doterajšieho super, pozitívneho života, prišla tma. Zomrela mi mamička s oteckom a ich štyri mačky. Vtedy sa mi zhoršil zdravotný stav. Zostala som krivá. Moje nohy sa mi začali deň čo deň , viac a viac podlamovať. A vtedy prišlo moje pravé JA!

Po niekoľkých rokoch sa k nám prisťahovala Paľova žena. Z môjho uhla pohľadu to bola jedna arogantná žena. Ale moji bratia si to nemysleli. Bola pekná, milá, vzdelaná, kráľovná zo všetkých kráľovien.

V dome sa po smrti našich rodičov nikto nemal rád. Využívali ma na všetky domáce práce, hoci som bola krivá ako špic Kriváňa. Šúpala som zemiaky, po kolenách leštila dlážku, umývala riad a iné veci. Všetci naokolo ma videli iba z vonkajšej strany. Videli moju nepeknú tvár, krivé nohy, strapaté vlasy. Volali ma ANČA-ZMIJA. Iba Iľa, Paľova žena, bola slniečkom v dome. Vtedy som si povedala dosť! Ja im ukážem, že som tu jedinou, jedinučkou a skutočnou ženou do voza i do koča. A dopomohla mi k tomu moja láska. Láska k Janovi Fuzákovi.

Jano bol pekný, sympatický, urastený muž. Pravidelne chodil na rundu do miestnej krčmy. Preto som ho každý deň zahliadla v okne. Zaľúbila som sa na prvý pohľad. Najhoršie na tom bolo to ,že som ľúbila iba ja. Taká všedná, obyčajná, ale zároveň nádherná platonická láska.

Jedného dňa prišiel Jano k nám a práve som umývala dlážku. Pozrel na mňa a spýtal sa môjho brata Miša, najmladšieho z bratov, že kto som. Keďže Mišo ako jediný ma mal v dome rád, povedal o mne pravdu. On jediný videl moje skutočné vnútro. Videl, že moja duša je veľmi zraniteľná, a že nie som taká skutočná ZMIJA ako všetci o mne hovoria.

Táto jeho reakcia ma povzbudila a dodala obrovské sebavedomie. Od toho dňa som sa viac snažila chodiť po vlastných nohách a ukázať všetkým ,že aj keď som jedinou, jedinučkou ženou u Ťapákovcov, som to najmilšie dievča aké mohlo v roku 1920 prísť do domu Ťapákovcov.

Iľa nemala nado mnou žiadnu moc, a preto sme v dome po rodičoch všetci žili tak, ako predtým. V pokoji, v poriadku a v mieri.

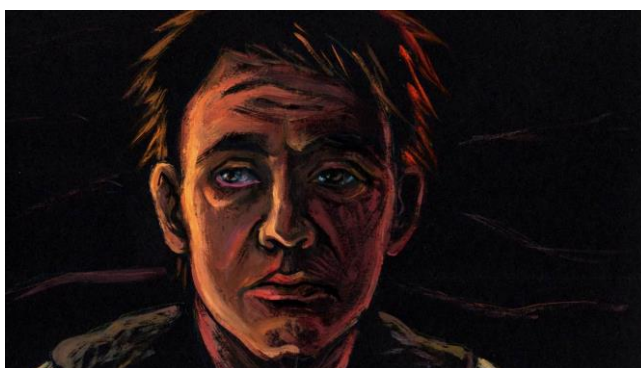
Kristína Kuklová, 1. A

Volám sa Maco Mlieč

(beletrizovaný životopis)

Na začiatku mojej životnej cesty mal som velikánsku smolu, pretože ma bocian priniesol do chudobnej rodiny. Plakal som, akoby ma drábi drali. Otca som nepoznal, vychovávala ma matka.

Do školy som nechodil, lebo to nebolo vtedy v móde. Takže čítať ani písať som nevedel a rozprával som, ako mi ústa narástli. Bol som mocný chlapina. Kamarátov som nemal, radšej som okolo statku pomáhal.

Keď som mal osemnásť rokov, šiel som za paholka k bohatému gazdovi. Mal nádherné plemenné kone, o ktoré som sa staral. Vždy boli vyčesané, čisté, akoby od kaderníka prišli, tak mi neostával čas na seba. Veď aj načo. Dievky ma nezaujímali, aj tak sa mi len posmievali a prezývali Mliečnik. Len na srandu som im bol, boli to riadne fifleny. Najradšej som si pri statku pofajčil i pálenky uhol a hneď bol svet okolo mňa krajší. Peniaze mi nebolo treba, veď všetko, čo som potreboval, mi môj gazda zadovážil.. A ja som nepýtal.

Keď som sa nešťastne prevrhol s vozom, stáli pri mne všetci svätí. Len koleno som si dochrámal. Odvtedy som kríval a už nestačil s robotou, a tak ma gazda k volom, a neskôr ku kravkám dal. Z roka na rok to bolo horšie a horšie. Prischlo mi s teliatkami narábať. S nimi som i v maštalke, v teplúčku spával.

Pocítil som, že moja pozemská púť sa blíži ku koncu. Šiel som za gazdom, či mám dosť zarobené na poslednú cestu. Ubezpečil ma, že budem mať pohreb ako človek, nie ako koťuha.

Moje staré zrobené kosti uložili do matičky zeme. Odpočívam v spokojnosti a v pokoji, zmierený so svojím osudom. Nikomu som nikdy vedome neublížil a celý život som miloval tie nemé štvornohé stvorenia.

Lucia Lechová 1.A.

Volám sa Maco Mlieč (beletrizovaný životopis)

Kedysi dávno pradávnou, asi sto rokov dozadu, som sa narodil ja, Maco Mlieč. Prečo mi dali meno Maco? Asi kvôli tomu, lebo keď sa na mňa matka po prvýkrát pozrela, pripomenul som jej medveďa. Bol som malý, tučný a aj trochu viac chlpatý, ako sa na dieťa v mojom veku patrilo.

Postupne ako roky ubiehali a ja som rástol v statného šuhaja, začal som ako osemnásťročný pracovať na gazdovstve u majetného sedliaka. Bol to môj druh domov. Gazda sa ku mne správal slušne, vyplácal ma za prácu, dával mi najesť, mal som strechu nad hlavou, aj cigareta a pálenka sa mi sem-tam ušla. Nebolo mi veru zle.

O päť rokov pitia, fajčenia a tvrdej práce sa zo mňa stala sirota. Už som nemal otca, ani matku. Zostal mi len gazda, kone, kravy a prasce, o ktoré som sa s láskou staral.

S odstupom času som namiesto riadnej pláče dostal jedlo, nocľah, cigary a pálenku. Nie že by som sa sťažoval, veď sa mi žilo kráľovsky. Mal som všetko, čo som potreboval. Teda až na ženu. Ale kto by chcel ženu ?

Potom čo ušlo niekoľko ďalších stereotypných rokov, som prestal dobre počuť. Aby toho nebolo málo, spadol som z koča, zlomil si nohu a poriadne dlho sa to liečilo. Kto by bol povedal, že jedna noha narobí toľko šarapaty.

Ubehlo zase pár mesiacov, ja som bol už postarší pán, ktorý ešte stále spával v maštali. Jednu chladnú noc, keď mi po chrbte prebehol mráz, som si uvedomil, že tu nebudem na veky. Na druhý deň som šiel za gazdom. Predniesol som mu moju prvú a poslednú požiadavku za tie roky práce na jeho gazdovstve. Chcel som len to, aby ma po smrti pochoval na cintoríne tak, ako sa patrí, nie ako špinavého psa za plot.

Neviem vám už povedať ako prebiehali moje posledné dni, pretože túto fázu života mám mierne rozmazanú, ale určite to bolo nudné a nezaujímavé obdobie.

Teraz, niekoľko rokov po mojom odchode, som konečne na lepšom mieste, kde mám cigary a pálenku úplne zadarmo!

Tak toto som ja (beletrizovaný životopis)

20. november 2001 je pre mňa veľmi výnimočný. Práve v tento deň som sa totiž narodila.

Z bánovskej nemocnice bolo počuť veľký krik. Myslím, že už vtedy bolo všetkým jasné, že tiché dievčatko zo mňa asi nebude. Pár dní som pobudla v nemocnici, no potom ma už mamina s ocinom vzali do nášho bytu. Po troch rokoch pribudol do našej rodiny ďalší člen. Môj brat.

O rok neskôr som nastúpila do materskej školy, no veľmi sa mi tam chodiť nechcelo.

Každé ráno, keď som mala ísť do škôlky, bolo pre mňa utrpením. Nevedela som sa dočkať, kedy konečne nastúpim do školy.

Konečne nastal môj deň D. Prvé roky v škole boli v pohode. No z roka na rok bolo učivo čoraz ťažšie a ja som konečne pochopila, prečo mi všetci na začiatku hovorili, že ma tá radosť zo školy čochvíľa prejde. Zistila som, ako mi bolo v škôlke dobre a nechápala, prečo som odtiaľ chcela tak rýchlo odísť.

V druhom ročníku sme sa z bytu presťahovali na dedinu, do rodinného domu. Keďže som tam chodila k babke, kamarátov som si našla rýchlo.

V treťom ročníku som na odporúčanie mojej pani učiteľky začala navštevovať základnú umeleckú školu. Prihlásila som sa na spev. Neskôr sa k tomu pridala aj klavír a ja som zistila, že hudba ma veľmi baví. Teraz chodím do ôsmeho ročníka a verím, že to už úspešne dotiahnem až do konca, keďže o chvíľu mám absolventské skúšky.

V deviatom ročníku som sa musela postaviť pred moje prvé vážne rozhodnutie. Výber strednej školy. Nevedela som sa rozhodnúť medzi gymnáziom a strednou pedagogickou. No ako sa blížil koniec roka, začala som sa čím ďalej, tým viac prikláňať k strednej pedagogickej. Prišla som na talentové skúšky, a keď som zistila, že ma vzali, bolo rozhodnuté. A teraz po roku musím uznať, že svoje rozhodnutie vôbec neľutujem.

Po skončení strednej školy by som chcela študovať na vysokej pedagogickej. Chcela by som byť učiteľkou na druhom stupni. V poslednej dobe ma však dosť zaujala psychológia, takže som sama zvedavá, kam ma vietor zaveje.

Nikola Hudecová, 1. B

Ja ako jediná žena u Ľapákovcov (beletrizovaný životopis)

V jeden prekrásny, pokoný deň priletel bocian do doliny rozkvitnutých kvetov, spievajúcich vtáčikov a veselých ľudí, do rodiny Ľapákovcov a priniesol malé prekvapenie. Bola som to ja, uložená v perinke a dostala som meno Anička Ľapákovie. Do tejto rodiny už viackrát priniesol bocian takéto prekvapenie, a tak bolo v chyži Ľapákovcov vždy veselo. Bola som jediné dievčatko medzi šiestimi súrodencami, a aj preto sa moji rodičia tak veľmi zo mňa tešili.

Mojim prvým veľkým úspechom v živote bolo, že som skoro začala dvíhať hlávku, začala som skoro sedieť a bola som tiež ohybná ako gymnastka. Ďalším úspechom bol môj prvý krôčik, ktorý som spravila ako 9-mesačná. Ako som rástla, objavovala som stále nové a nové zákutia širého sveta. Čas sa sypal ako piesok a ja som sa naučila svoje prvé písmenká, hlásky a neskôr aj tóny. Už v tomto období som si obľúbila spievanie. Čím som bola staršia, tým ďalej sa ozáva môj spev dolinou.

Tešila som sa však aj čoraz viac do školy, kým som však nezistila nemilé prekvapenie. V rodine nás bolo ako hadov a preto si naši rodičia nemohli dovoliť školu pre všetky svoje deti. No napriek tomu som bola veľmi šikovná. Rýchlo som sa od bratov naučila čítať, ako aj písať. Naučila som sa aj počítať, hrať rôzne hry a aj vyšívvať jednoduché vzory.

Nastal však zlom, kedy som už nemohla robiť to, čo dovtedy... Ako 10-ročná som dostala láмку a nikto si so mnou nevedel dať rady. Darmo chodili rodičia doktorov prosiť, nech ma vyliečia, keď nemali za čo. Raz Janov otec radil mojej materi, plačúcej nado mnou, aby ma pribili na dosku, že ostanem rovná. Moja matka bezcitnú radu prijala, pretože nebolo na výber. Zúfala som od múk a od toho času som zahorela voči Janovmu otcovi nenávisťou, že spínam ruky, aby zažil to, čo ja. Nouž vtedy sa mi zapáčil jeho syn Jano-náš bratranec.

Odvtedy prešlo 20 rokov. Ľudia na tie časy zabudli ja nie... ďalej sa zviám, ruky stískam a dúfam, kedy znova uvidím môjho milovaného Janka. Pri pohľade do jeho čiernych ligotavých očí si vždy pomyslím, bodaj by som už vtedy na late umrela, bola by som radšej. Dobré viem, že Janka nemôžem mať. Som tridsaťročná mrzáčka, čo mi láмка v detstve telo pokazila. Po driek som pekná, tvár mám vraj najkrajšiu v chotári, no nohy vystrieť nrmôžem. Nechodím, po zemi sa len na dlaniach a kolenách po chyži plazím. Predstava, že sa nikdy nevyrovnám Janovej neveste a aj ostatným ženám v chalupe ma ničí. Najmä to, že sa vyrovnám kráľovnej-Il'i čo sa priženila za Jana. Z nenávisťi k nej nabádam aj druhé, nemôžem ju zničiť. Volá ma aj zmija za čo ju najviac nenávidím a robím jej naprotive. Vyprovokovala som ju však natoľko, že Il'a odchádza z našej chyže, a tak mám konečne čisté svedomie a môžem ďalej vyšívvať a spievať v klude pre celú dedinu.

Tak toto som ja

(beletrizovaný životopis)

V jednu teplú jarnú noc v nitrianskej nemocnici sa narodilo malé dievčatko. Bolo bledučké, očká malo ako dva gaštany. Všetci okolo sa tešili, no len ono plakalo.

Detstvo malo ako z rozprávky. Spolu s rodičmi, starými rodičmi bývalo vo veľkom rodinnom dome. Babke a dedkovi rado pomáhalo v záhrade, so zvieratkami. Pestovali tu ovocie a zeleninu od výmyslu sveta. Zvieratiek tiež nebolo málo. O pár rokov neskôr sa s rodičmi presťahovalo do neďalekej dediny. V tejto dedinke navštevovalo prvý stupeň základnej školy. V ten istý rok rodičov napadlo, že by ich dcérka mohla skúsiť nejaký šport, a tak ju prihlásili na hodiny baletu. O rok neskôr prešlo k modernej gymnastike, ktorej sa venovalo niekoľko rokov. Dievčatko so svojou trénerkou a kamarátkami navštívilo množstvo súťaží a vystúpení. Neskôr prišli zdravotné problémy, a tak sa tejto aktivity muselo vzdať. Toto sa udialo necelé dva roky po príchode na druhý stupeň základnej školy. V tomto období skúsila plávanie, ktoré ju bavilo niečo málo cez tri roky. S príchodom strednej školy, ktorou bolo Golianovo gymnázium v Nitre, prišlo aj o skoro všetok svoj voľný čas. Aj napriek tomu si každý piatok našlo pár hodín, aby mohlo trénovať deti gymnastiku. Rok úspešne prešiel a nastal čas na prázdniny. S rodinou a kamarátmi sa dievča vybralo na letnú dovolenku. Jej mamina si všimla, že ju baví práca s deťmi. Napadlo ju, že by mohla prestúpiť na SSOŠ pedagogickú.

Všetko sa podarilo podľa jej predstáv. Tak dnes sedím tu a píšem beletrizovaný životopis. Dúfam, že do budúcnosti mi ostanú tréningy s malými gymnastkami a podarí sa mi študovať psychológiu v Bratislave.

Sofia Jakubičková, 1. B

Volám sa Maco Mlieč (beletrizovaný životopis)

Keď som sa narodil, nazvali ma Maco Mlieč. K mojej prezývke mliečnik sa radšej nevyjadrujem.

Z detstva si pamätám, že predtým, ako moja mama naposledy vydýchla, ma volala aj macko, alebo macík. Toho som mal už plné zuby. Bolo to trápne, aby vás mama pred vašimi kamarátmi oslavovala ako malé decko.

Keď mama ešte žila, sľúbila bohatému gazdovi, že mu budem celý život slúžiť. Vlastne, pri pohľade do zrkadla mi to bolo jedno. Frňák ako gombík, oči sťa špendlíky, no a tá gamba zdutá mi dávali jasne najavo, že frajerku si nikdy nenájdem. Vraj som bol aj celkom prisprostý.

Takýto spôsob života mi aspoň nedal čas sa nad sebou trápiť. Hlavne, že som mal kde spať a v bruchu mi muzikanti nevyhrávali. Gazda sa naozaj dobre o mňa staral.

Niekedy som si vravel, že ani nie som taký škaredý, ale potom ma to chytilo zas, až som si zvykol. Vraveli mi, že aj strašne smrdím, tak som si posteľ spravil pri koňoch. Tie sa, chúdence, sťažovať nemohli. Mal som ich ale radšej ako seba. V podstate som celý svoj nudný život obetoval pre prácu.

Aby toho nebolo málo, jeden večer som mal takú nehodu s koňmi. Nejak som z toho vyliezol, ale čungala mi krivá ako paragraf ostala.

Čím som bol starší, tým viac sa mi už nechcelo. Ešte som aj húlil jednu od druhej.

Chcel by som gazdovi všetky dlhy splatiť, lebo cítim, že moja posledná hodina odbíja, až zrazu zhora vidím, ako mi gazda pohreb strojí.

Timea Šuhajdová, 1. A

10 otázok na pani učiteľku Mgr. Zuzanu Škorcovú

1. Ako sa Vám páči na našej škole?

Na škole sa mi páči. Sme mladý kolektív a študenti vždy usmiati.

2. Vaša obľúbená trieda?

Všetky. V každej triede sa nájdu príjemní ľudia, neprijemných na školu neprijímame :D

3. Čo ste robili pred pôsobením na SSOŠP?

Učila som na Spojenej škole v Nitre a chvíľu po tom som mala osobné voľno.

4. Hudba, ktorú počúvate?

Mám rada rádiové pesničky od zahraničných interpretov, alternatívnu rockovú hudbu.

5. Vaše obľúbené jedlo?

Zemiakové placky

6. Máte nejakú nerest'?

Lúbim sladkosti <3

7. Aké sú Vaše záľuby?

ANGLIČTINA :D Hudba, cestovanie, bicyklovanie, fenka Lili, nakupovanie

8. Veríte v UFO?

Ojoooj. Asi verím....

9. Čo Vás vie dobre naladiť?

Hudba a môj zdroj šťastia je môj psík Lili.

10. Blížia sa prázdniny, a preto mi nedá sa nespýtať, aký budete mať počas prázdnin program?

Budem sa regenerovať pri mori. Budem odychovať. A rada by som navštívila nejaké hudobné festivaly.

Ďakujem za rozhovor!

Vedúci redakčnej rady:

**Mgr. Lukáš Dorušinec
Mgr. Mária Galková**

Redaktorky:

**Linda Candráková
Bianka Vondrová
Dagmar Belohorcová
Dominika Gogová
Hana Adamíková
Viktória Hlaváčová
Kristína Kuklová
Lucia Lechová
Miriam Michalová
Nikola Hudecová
Lucia Samašová
Sofia Jakubičková
Timea Šuhajdová**

Vydáva

**SÚKROMNÁ STREDNÁ ODBORNÁ ŠKOLA
PEDAGOGICKÁ**
Tovarnícka 1641, P.O.Box 151, 955 01 Topoľčany

apríl-jún 2018